Ч. 56. Пятниця 17 (30) марта 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

В дальшій дискусиї дня 27 с. м. над справою відокремленя Галичини промавляв пос. Романчук і сказав, що дивно єму видає ся, що в часі найбільшої самоволі в Галичині тамошних властий адміністрацийних, котрі против реформи виборчої беруть ся до найбільших репресалій, хоче ся дати їм ще більшу власть до рук. А мимо того ставить се внесене партия, котра уважає себе за найбільше німецку і найбільше свободолюбиву. Коли в часах найбільшого свободолюбивого рухуго — говорив пос. Романчук — в часі воєн наполеоньских великий поет німецкий закінчив свою пісню о вітчині словами: „Вітчина мусить бути більша!", то нині батьки німецкі закінчили би ту пісню словами: Вітчина мусить бути менша! По виданю Мадярам на поталу 2 міліонів Німців хотять тепер Всенімці видати 200.000 Німців в Галичині а пізнійше мабуть 160.000 Німців на Буковині. Видали Німців Мадярам, щоби мати верховодство в державі, але до того не прийшло. Тепер хотять видати Галичину, Буковину і Дальмацию, щоби скріпити своє пановане. Думаю однак, що відокремлене Галичини тому не поможе. По відокремленю Галичини мали би Німці більшість мандатів, але забувають о тім, що й по відокремленю Галичини населенє держави не буде німецке, а тоді межи Німцями а Славянами вибухне так завзята борба, якої доси ніколи не бувало. В Чехії Чехи суть без сумніву в більшости.

(Пос. Дашиньский: Пізнійше прийде до відокремленя Чехії. — Пос. Диц: Ми хочемо Чехів зґерманізувати!)

Пос. Романчук: Сила Німців в Австриї не на тім опирає ся, що мають більшість в Раді державній, але на тім, що мають заступників майже у всіх краях держави.

(Пос. Гавк: Дякуємо за заступників з Буковини! — Пос. Дашиньский: Чи даруєте може і Буковину?)

Пос. Романчук: Коли би не стаповлено системи земельної, лиш народну, тоді Німці мали би своїх репрезентантів в Галичині і були би злучником межи всіма народами. Чи можна — казав пос. Романчук — відокремити якийсь край против волї краю і народу, чи можна рішати о цілім краю виключно на користь одної партиї політичної? Коли за тим жаданєм заявить ся навіть Коло польске, то більшість краю єсть противна відокремленю. Нарід руский заявив ся за реформою виборчою, але рівночасно заявив ся і против відокремленя Галичини. Нарід руский числить 3 міліони, а з такою цифрою треба числити ся. Але також і Поляки суть противні безусловному відокремленю Галичини, а то не лиш польска партия народна, але й польскі демократи, що правда не демократи національні, котрі засідають в Колі польскім, але правдиві демократи, котрі заявили ся за розширенєм автономії, а також за відокремленєм Галичини, але аж по передній заведеню загального голосованя не лиш до Ради державної, але й до Сойму і коли в Галичині настане европейска а не шляхотска адміністрация.

Дальше жалував ся пос. Романчук на політичні власти в Галичині, що уживають війска, щоби стріляти до селян, що суди в Галичині допускають ся формальних провин против законів і зазначив, що звязуванє відокремленя Галичини з реформою виборчою може лиш недопустити до реформи виборчої. Бесідник звернув ся відтак до Німців з поважним остереженєм, щоби голосуючи за відокремленєм Галичини не брали на себе тяжкої одвічальности за наслідки, які можуть настати внаслідок відокремленя Галичини. — Русини будуть за найцовпійшою автономією всіх народів. Пос. Романчук закінчив свою бесіду словами: „Хто хоче, щоби панував спокій і порядок в Галичині і в цілій державі, той мусить бути противний тому внесеню".

Пос. Брайтер заявив іменем своїм і іме-

13)

Ледами і ночами.

(З анґлійского — Макса Пямбертона).

(Дальше).

Бонцо говорив то голосно і остро, то знов лагідно; але при єго словах Павло цілий поблід. Він боян ся того чоловіка, котрого очи уміли читати єго найтайнійші гадки; він почав питати себе: „Що він довідав ся? Що він бачив?" — Але Бонцо, що мав все ясну ціль перед очима, поклав по дружньому свою руку на єго плечи і сказав:

— Будьте спокійні, Павле; я ніколи не забуду, що ви так само честний чоловік, як вояк. Випийте тепер свою каву і прийдіть відтак до мене. Ми поїдемо разом до форту, а там ще раз почуєте цілу історию.

Павло подякував єму в заклопотаню кількома словами і відійшов. Полковник глядів за ним з вдоволенєм, відтак воркнув до себе:

— Ось знов один, котрого задурило хороше личко! Ну, він прийде поволи до розуму, але коли ні, то будемо уміли з ним поводити ся. Треба буде єго як найчастійше висилати до форту, а колиби ще яка тайна була між ними обоїма, то вийде при тім на яву.

Вдоволений своїм пляном почав Бонцо знов проходжувати ся по подвірю, між тим як Павло ішов спішно містом, виминаючи своїх товаришів. Він не бачив ні чув нічого, що довкола него діє ся в Кронштадті. „Марияна увязнена!" то були слова, які безнастанно лунали в єго ушах; вояки поздоровляли єго, він того не замічав, або забував відповідати на поздоровлене. Сонце в цілім своїм блеску сияло на небі, але для него було місто заслонене темнотою. Страшні гадки ворушили єго мозок, гадки, які відносили ся до нещастної будучности, що дожидала Мариянну. Хвилї стрічи боян ся незвичайно, а передусім боян ся за свою відвагу, бо добре знав, що лише єї відвага могла би єї спасти.

Була осьма година, коли він прийшов на умовлене з Бонцом місце. Позаяк Бонца ще там не було, зайшов він до малої каварні, положеної коло торговельної пристани і велів собі подати чаю і горівки. В каварни було богато вояків і моряків, але їх розмова пересьвідчила єго, що они не мали ніякого понятя о тім, що стало ся. Почав розуміти, що начальство хотіло удержати справу в як найбільшій тайні; але чи то могло бути для него гірше чи лїпше, того не знав. Пригадав собі тепер на слова Бонца, що слїдство було би неможливе, коли би шпигун помер в форті Александра. Він знав, що они єї не убють; але в российских вязницях є й инше оружиє, від якого може прийти смерть. Він вийшов з каварні мучений страхом і непевностію. „Она не може умерти!" — сказав тихо до себе і засьміяв ся відтак нервово з своєї власної безсильности.

Форт Александер, що мав 116 вісім і десятьцалевих армат єсть може найсильнійшим з всіх сімох фортів, котрі немов острови з заліза і стали здіймають ся в полудневім каналї Кронштадту. Цїлий той островець утворений з ґраніту і має вид правильної еліпси: на переді находять ся чотири ряди бійниць, за котрими здоймає ся високий ґранітний вал наїжений великими пушками в сталевих вежах. Пушки батериї так уставлені, що в полученю з батериєю ч. 3 або з фортом Петра можуть утворити перехрестний огонь і в той спосіб зробити непроходимим той вузкий а глубокий канал, котрим мусить перепливати ворожий корабель, аби дістати ся до Петербурга. Середина форту має цілком вигляд попурої вязниці і справді могла би служити за тюрму, бо має підземні компнати, до котрих ніколи не доходить денне сьвітло. Рано того дня, коли Мариянну увязнено, в другій половині лютого, тріщав і прискав лїд під бастіонами форту та грозив загладою кораблям; але сапери пробили дорогу для малого парохода, котрий удержував комунікацию залоги форту з містом і тепер тою дорогою їхав ґенерал Стефанович і два официри єго штабу, аби відвідати молоду женщину, котру так нагло увязнено досьвіта.

Павло був вже в склепленій, камінними мурами окруженій компнатї, де мало відбути ся переслухане, коли увійшли разом Стефанович з Бонцом. Ґенерал відповів вправді на єго поздоровлене, але впрочім не промовив до него ні слова. Бонцо поглянув на Павла скоро, а відтак займив ся своїми паперами, котрі видавали ся нерозлучні з ним. Так темно було в тій компнатї, що стать підофицира коло дверий видавала ся привидом. Сьвітла, які на столї горіли, кидали жовті слєва на лиця тих, що недалеко сидїли, і Павло замітив, що Николай Стефанович виглядав дуже злє. Черти єго ли-

нем польскої партиї народної, що польске населенє в Галичині уважало би відокремленє Галичини в теперішних часах за нещастє для краю і людий Доки нарід в Галичині не буде мати всіх прав виборчих, доки галицкий Сойм знаходить ся майже виключно в руках шляхти, доки ворота сойму галицкого і автономічних тіл суть замкнені для народу в наслідок несправедливої реформи виборчої — доти не може бути бесїди о відокремленю Галичини. Відокремленє довело би до безпримірної самоволї і припечатало би край на довгі літа. Насамперед мусить бути заведене загальне, безпосередне, рівне і тайне право виборче до Сойму, насамперед мусить бути запорука обєктивної і безсторонної адмінїстрациї в Галичині, а відтак аж буде можна заняти ся справою відокремленя Галичини, бо тоді нарід сам буде о собі рішати, чи то відокремленє єсть в его інтересі чи нї. Без такої запоруки видить бесїдник в тих внесенях лиш маневр в цїли проволїканя реформи виборчої. Ви панове — казав бесїдник дальше — мали перед 20 роками відокремленє Галичини в своїй проґрамі а не зробили нїчого для здїйстненя тої проґрами, аж тепер приходите з тим.

В дальшій своїй бесїдї говорив пос. Дашиньский, що не дивує ся зовсїм послам Шенерерови і Вольфови, що они приходять з такими внесенями; але то, що також найбільше консервативні, що т. зв. підпори держави, котрі кожде правительство могло мати для себе, що також властителї великих посїлостий всїх народностий, що вірноконституцийна шляхта, що панове з Кола польского стають як-раз нинї під прапор Шенерера, єсть видовищем достойним богів. А яке місце вибрано для порішеня так важної справи? Як-раз парлямент привилеїв. То просто комічне і виглядає на кпини, коли взиває ся сей парлямент до так великого дїла і нїби говорить ся: „Просимо переобразувати державу, заким вас виженемо на основі §. 14". (Веселість) Але всенїмецка бута голосить борбу расову і хотїла би все поглотити. Позаяк не можуть упорати ся з нами, то роздаровують один край за другим. Пос. Вольф говорив в Делеґациях о конечности утвореня великої полудневo-славяньскої держави. Длячого не хочете признати і ческого права державного? Коли би я був таким горячим патріотом як пос. Вольф, то не роздаровував би соток тисячів Нїмців. В нїмецкій проґрамі, котра має вже 25 літ, жадаєте панове насамперед, щоби теперішне відношенє до Угорщини замінено на унїю персональну і щоби Дальмация, Босна і Герцоґовина були прилучені до Угорщини. Хотїв би я знати, длячого тепер забуваєте о Дальмациї. Коли вже роздаєте дарунки, то даруйте і Дальмацию. Але я вам скажу, длячого того не робите. На польских лавках і серед инших шляхтичів знайшли ви союзників, котрі хотять робити з вами інтриґи а в Дальмациї не можете нїкого вишукати для своїх інтриґ. Маєте в проґрамі знесенє §. 14, а можете бути певні, що при помочи демократичних партий, отже приятелїв реформи виборчої, могли би ви то осягнути. (Вольф: Але тепер робимо відокремленє Галичини). Пос. Дашиньский: Того не робите; о знесеню §. 14 нараз притихло. Щоби не іти разом з приклонниками реформи виборчої, то ви постановили утворити радше союз з Дїдушицким, Абрагамовичем і Штірґкгом.

Вольф: То неправда. — Серед острої перепалки межи Всенїмцями з одної а социялдемократами з другої сторони, до котрої мішали ся ще й иньші посли говорив пос. Дашиньский дальше. Шинерер кричить: Най жиє чорна-жовта социяльна демократия! а Дашиньский єму відповідає: Добре рикнув! — Социяліст др. Елленбоґен: Той лайдак з перекonаня нехай мовчить! — Всенїмець Малік: Най жиють гузари Франц Йосифа! — Серед таких і тим подібних суперечок, докорів і злобних притиків кінчить пос. Дашиньский свою бесїду і каже:

Згодимо ся навіть зараз на відокремленє Галичини, але мусите насамперед завести в галицкім соймі загальне, рівне, безпосередне і тайне голосоване, але коли хочете в спілцї з Дїдушицким, Абрагамовичем і кількома галицкими родинами взяти в аренду 7 мілїонів Поляків і Русинів а також і жидів, то не дивуйте ся, що ми на таку потвору дивимо ся, як на то заслугує. На случай, коли би внесеню тому признано пильність, хочемо перевести основно перше читанє і наведемо тодї такі подрібности, що цїлий сьвіт здивує ся, як мало розумні суть партиї, котрі завсїгди удають цьвіт народу. Коли би пильність відкинено, хочемо також перевести перше читанє і вже тепер протестуємо против відосланя того внесеня без читаня до якої небудь комісиї.

Опісля промавляв пос. Сільва-Тарука іменем консервативної шляхти.

Вісти політичні.

Руска депутация. — Справи парляментарні. — З Угорщини — Подїї в Росиї.

Нинї в четвер має пос. Николай Васильке представити Найясн. Панови на авдиенциї депутацию Русинів з Галичини і Буковини, котра приїде нинї до Відня в справі реформи виборчої.

Комісия для реформи виборчої вже уконституувала ся. Засїданє комісиї відкрив по старшинї пос. Абрагамович. Предсїдателем комісиї вибрано 27 голосами пос. Мархета; Штайнер одержав лиш 17 голосів. Заступниками вибрано Пльоя і Мальфатті'го. Предсїдатель комісиї Мархетті зачисляє ся до противників реформи виборчої. Комісия ухвалила відбувати засїданє кождого втірка і пятницї по повнім засїданю палати а в середи і четверги від год. 10 рано до 1 і від 3 до 6 пополудни. По оживленій дебатї позволено, щоби вступ на засїданя мали також і стеноґрафи.

Підчас голосованя над внесенем посла Шинерера о відокремленю Галичини усунули ся від голосованя: о. Пастор, Грек, Роттер, Опидо, Поточек, Рошковский, Добошиньский, Шаєр, Стевртня, о. Влазовский, о. Жиґулїньский, Войтиґа, Бомба і Данеляк. Не були присутні в парляментї: Волод. Гнївош і Рапапорт. Мінїстра дра Пєнтака не було підчас голосованя в палатї. Пос. Петеленц був в Кракові з причини недуги в родинї, а пос. Длужаньский, Русин, котрий належав до полудневo-славяньского клюбу, але виступив з него задля якогось непорозуміня, голосував за пильностию.

Pest. Lloyd подає деякі подрібности з послїдної ради угорских мінїстрів під проводом Цїсаря. Монарх відкриваючи засїданє, завізвав мінїстрів, щоби они зовсїм отверто і щиро висказали свою думку, бо того вимагає поважне положенє. Крістоффі, Ляний і мінїстер гонведів заявили ся за розписанєм виборів в конституцийнім речепци, а всї прочі спротивили ся тому. Они мотивували своє становище тим, що тепер вже вертають урядники до своїх обовязків; коли би однак при нових виборах побідила знову коаліция, то дисциплїна межи урядниками ослабла би знову. Єго Вел. Цїсар

ця і блїдість вказували на неспокій, який ним заволодїв. Єго руки блукали без цїли сюди і туди, дотикали то пера то паперу, або пересували ся по голові, немов би хотїли пригладити волосє, котрого там цїлком не було. Коли видавав приказ привести увязнену, звучав его голос глухо і неприродно. Він дивив ся на папери перед собою на столї і не глянув на увязнену. Павло подав ся в глубину комнати, куди не доходило сьвітло. Він бачив, як Марияnна увійшла до комнати і ним заволодїла майже непоборима охота приступити до неї і з нею говорити. Але розвага здержала его вкінци від того. Він порішив вже в души, що має робити. Сьвіжий морский воздух скріпив его на души і тїлї.

Они арештували дївчину зараз по всходї сонця, аби нїхто в містї не довідав ся о тім, і тому й причина, длячого єї перевезено до форту Александра, полишила ся незвістною. З нею так спішили ся, що она ледве мала час заплести своє буйне волосє і не могла навіть взяти футра, аби забезпечити ся перед ранним холодом. Але в часї кількох годин від єї арештованя она трохи прибрала ся і Павло мусїв признати, що она нїколи не виглядала так хорошо, як саме тепер. Увійшла до понурої комнати з усьміхом на устах, а в єї рухах проявляло ся щось немов розвеселенє або зачудованє. Хорошу голову підняла гордо в гору, а снїжна білість єї шкіри відбивала ярко від брудно-сїрого сукна плаща, який дав їй підофіцир.

— Ох! — скрикнула глумливо, коли єї приведено до стола — якже я налякала ся! І як чую ся винною!

Стефанович поглянув від своїх паперів.

— Спокій! — крикнув він остро, а в его голосї було щось, що спонукувало до послуху. Павло дрожав за неї.

— Панї — почав Стефанович тихим голосом — не потребую вам говорити, длячого вас сюди завезено. Ви знаєте причину так добре як я.

— На жаль не знаю, пане ґенерале.

На лици Стефановича набігли жили від гнїву, але він заволодїв собою.

— Не будемо о тім говорити — сказав скоро. — Коли я нинї в тій комнатї з вами говорю, то роблю се в тій надії, що ви поможете нам злагодити кару, на яку ви своїм злочином заслужили. Від кількох місяців пересилали ви анґлїйскому правительству в Льондонї всї вісти про Кронштадт, куди ви завдяки нашій гостинности приїхали. В послїдних місяцях продали ви за гроші плян батериї ч. 3. і вноготовили також другі пляни, але ті завдяки нашій обережности і розвазї не вийдуть з Кронштадту. То, панї, не моя річ говорити вам, що таке поведенє єсть нечестнє і брудне супроти гостинности, яку ви тут стрітили. Ви прийшли до нас як чужинка, а ми поводили ся з вами як з нашою землячкою. Ми вірили вам, як нашій дочцї. Можлива річ, що ви не знали, який поганий і нечестний ваш злочин і що тепер схочете то направити, о скілько то в вашій силї. Коли так, то маєте до тепер нагоду і оповісте нам, звідки ви прийшли на те, аби допустити ся такого злочину, хто спонукав вас до того і хто вам помагав. Лиш сама щира правда може вам тут помочи і я надію ся тому, що ви хочби вже задля того самого нїчого перед нами не укриєте.

Він перервав і поглянув на дївчину. Она вже не усьміхала ся, бо его докір, що она надуживала гостинности тих, котрі єї так прихильно приймили, дуже єї діймив і до глубини потряс.

— Я не хотїла бути невдячною — скрикнула з розпукою — я не хотїла обидити нїкого з тих, котрі були для мене так добрі і вічливі. Я рисувала карти і посилала їх одному приятелеви в Льондонї. Він просив мене о те і я гадала, що ви не можете мати нїчого против того. То така мала річ, а Росия така сильна! О, пане ґенерале, ви мене за те не засудите, не будете уважати мене винною!

(Дальше буде).

вислухав всїх а відтак сказав, що застерігає собі рішенє, котре подасть до відомости кабінету через єго президента. Кажуть отже, що скоро монарх заявить ся против розписуваня нових виборів на Угорщині, то правительство видасть манїфест, в котрім умотивує се рішенє, а рівночасно появить ся також манїфест коалїцийних партий.

„Наша Жизнь“ потверджує вість подану „Русию“, що на місце ґр. Віттого буде покликаний Коковцев і додає заразом, що зміну ту треба уважати за поражку Віттого. Вітте і Коковцев суть від давна ворогами. Ще в січни зложено цареви рапорт, котрий підписали Булиґін, Коковцев і Нікольский, а в котрім було сказано, що Вітте в тіснім кружку пив „за конституцию российску“. Петербурґске „Слово“ заперечує чутку о уступленю Віттого і додає, що она стоїть в звязи з більшаючим впливом Трепова, з котрим Коковцев єсть в близькій дружбі.

Новинки.

Львів, дня 29-го марта 1906.

— **Є. Е. п. Міністер справ заграничних** гр. Аґенор Голуховский виїхав з Відня до Скали на похорон свого стрия бл. п. гр. Станислава Голуховского.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повернув до Львова.

— **Цїсар Франц Йосиф і начальник стациї.** У віденьских двірских кругах оповідають про таку пригоду: Цїсар поїхав на лови до Мірцушляґ. По полудни о 5 годині мав вернути до Відня і в тім часї мав двірский поїзд стояти готовий до від'їзду. Тимчасом монарх прийшов на дворець скорше, а ад'ютант зажадав, аби начальник стациї сейчас випустив поїзд. Але що се був сьвяточний день, а на стациї стояло много прогулькових поїздів, тому начальник заявив, що не змінить розкладу їзди, з огляду на небезпечність катастрофи. Ад'ютант заніс сю відповідь цїсареви, а тоді цїсар сам пішов до начальника стациї і заявив єму, щоби сейчас приготовив поїзд до від'їзду. Начальник з почестию але рішучо відказав, покликуючи ся на причини висше наведені. Монарх відвернув ся і сказав до окружения: „Єсьм вязнем зелїзничого урядника“. Від'їзд двірского поїзда наступив точно о визначеній годині. Начальник стациї, котрий був приготований на закиди, дізнав ся другого дня, що цїсар надїлив єго ордером Франц Йосифа за строге придержуванє службових приписів.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля Jad Charuzim, улиця Бернштайна). В четвер дня 29 с. м. „Продана наречена“, опера в 3 діях Ф. Сметани. — В суботу дня 31 с. м. „Безталанна“, драма в 5 діях Карпенка Карого. Виступ п. М. Заньковецкої. — В недїлю дня 1 цьвітня „Сует**а**“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого. Виступ п. М. Заньковецкої. — Початок представлень точно о $7\frac{1}{2}$ годині вечером. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 корон.

— **Дрібні вісти.** В Вишневі коло Букачовець номер почтовий експедитор Богдан Щавиньский. — З Буковини вибирають ся люди до Сполучених Держав північної Америки і Канади на постійний побут. — Трибунал присяжних судиїв у Львові засудив оногди Федька Поповича, селянина з Росівця, городецкого повіта, за убитє свого тестя, Миколи Кузьминьского, наслїдком сварки о ґрунт, на 6 лїт тяжкої вязниці.

— **Кравецкий челядник мілїонером.** Один кравецкий челядник у Відни, якийсь Франц Круцкий, одержав сими днями повідомленє від американьского консуля, що номерший в Америці вуйко єго полишив єму маєток в квоті 60 мілїонів франків. Круцкий походить з малого ческого сільця, звідки був також родом єго американьский вуйко. Вуйко, торговець дерева, виеміґрував був до Америки, закупив там лїси і разом з ними став несподївано властителем копальнї золота, котрій завдячує свій маєток. Всї дїти єго вимерли перед ним, так, що непадїючий ся нїчого бідний сестрінець унаслїдив американьскі мілїони.

— **Убитє злодія.** В Навариї під Львовом в ночи з понедїлка на второк закрав ся до тамошного костела злодій, випущений недавно з львівскої вязниці, де відбув кару за окрадене того самого костела. Пробуджена ломотом служба на приходстві збігла ся, а коли злодій почав утїкати, хтось з домівників вистрілив і убив злодія на місци.

— **Самоубийство.** З Відня доносять: Жінка професора Бера, засудженого за злочин против моральности на три місяцї вязниці, застрілила ся передвчера в своїй посїлости Вевей в Швайцариї.

— **Страшний злочин.** В місті Плявен, в Саксонії, лучив ся дня 25 с. м. страшний злочин, який майже не має приміру. Именно 27-лїтний робітник Тос, котрий від 14 днів не жив з женою, прийшов того дня перед 6-ою годиною рано до єї мешканя і зажадав грошей. Коли одержав відмовну відповідь, добув скринку, отворив єї і виймив з неї 6 револьверів. Влучним вистрілом повалив жінку, відтак тещу, а коли жінка тяжко ранена, піднесла ся і хотїла утечи, злочинець добив єї ударом сокири. Сестра Тосової утїкла до комірки, замкнула ся там і отворивши вікно від улиці, кликала з розпукою о поміч. Тоді чотирох мужчин зпосеред товпи, яка між тим зібрала ся на улици, підсунули ся під вікно і крикнули до дївчини, аби скочила з II. поверха, а они підхоплять єї. Тос, почувши то, почав стріляти до них. Реставратор Райхельт упав тяжко ранений, але дївчина скочила крізь вікно, а три прочі мужчини так зручно єї вхопили, що їй нїчого не стало ся. Дївчина утїкла відтак, а єї спасителі забрали тяжко раненого Райхельта і понесли єго серед безнастанної стріляпини Тоса, котрий зранив тяжко ще одного з них, кравця Петерзона. Прибув санїтарний віз і забрав, крім згаданих вже двох, ще чотирох ранених. Вкінци полїция замкнула улицю, а Тос почав стріляти до віков в противлежних каменицях і вибив 23 шибки. Нараз появив ся з дитиною на лївій руці і держачи револьвер в правій, хотїв дитину кинути на улицю. Комендант санїтарного віддїлу Вайхман, обвинувши ся колдрою, підбіг під вікно, аби вхопити дитину. І по хвили злочинець викинув дитину, котру Вайхман щасливо вхопив і заніс на безпечне місце серед вистрілів Тоса. По двох годинах облоги добув ся з вікон помешканя Тоса дим. Злочинець підпалив єго, обливши нафтою всю обставу. Прибула огнева сторожа, а пізнїйше войско. Огнева сторожа дістала ся з сусїдного дому на під дому, де мешкала Тосова і пробивши стелю, заливала комнати водою. Вкінци удало ся огневій сторожи і полїциї дістати ся до мешканя. Труп жінки Тоса був спалений на уголь, мати єї давала ще слабі признаки житя, а злочинець сидїв скулений в кутї, тяжко ранений трема кулями. Перевезено єго до шпиталя, а по дорозї довідано ся, що реставратор Райхельт помер. В компатї, з котрої Тос стріляв, найдено три пачки з 140 набоями, 350 набоїв злочинець вистріляв. — В шпитали Тос прийшов по короткім часї до сьвідомости і єго переслухано. Він пригадує собі дуже добре на все, що зробив і не робить враженя божевільного. Випитував ся, як має ся дитина, котру викинув через вікно і як називає ся той чоловік, що єї вхопив. Каже, що не стріляв до себе. Всї три рани завдав єму полїциянт. Перша куля поцїлила єго в ліву руку, але він мимо того дальше стріляв. Друга куля поцїлила в груди, третя в уста і аж тоді перестав стріляти. Взагалї крім жінки і тещі, котрих убив, пострілив Тос тяжше або лекше на улици девять осіб.

Телеграми.

Відень 29 марта. Wiener Ztg. оголосила патент цїсарский скликуючий краівский сойм на день 2 цьвітня.

Будапешт 29 марта. Члени розвязаного начального комітету коалїциї відбули вчера конференцию і ухвалили однакове поступованє у всїх полїтичних справах, які би настали.

Берлин 29 марта. Парлямент німецкий ухвалив новелю о фльоті; против новелї голосували социялїсти і партия народна.

Кольонїя 29 марта. „Köln. Ztg.“ в берлиньскій депеші доносять, що єсть вже в Альґесірас вся надія порозуміня і підносить успішну діяльність австрийского делеґата Вельзерсгаймба і італїяньского Віскопті-Веноста.

Петербург 29 марта. (П. А.) Сенат ухвалив увільнити б. одеского градоначальника Найгардта від одвічальности за тамошні непокої і представити міністрови просьвіти звіт о поведеню ректора одеского університету, котрий виступив против Найгардта яко сьвідок. Дальше ухвалив сенат увільнити ґубернатора Міньска Курлова від одвічальности і представити міністрови справедливости невідповідне поступованє прокураториї супротив ґубернаторів.

Курс львівский.

Дня 28-го марта 1906.	Платять	Жадають
	К с	К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	567·—	577·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	581·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	100·50	101·20
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·30	102·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	99·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·70	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	99·60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·50	99·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·30	100·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	101·10	101·80
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·60	99·30
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·10	99·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·70	98·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	91·—	97·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	49·75	51·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·50	32·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	54·—	58·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·50	24·50
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·41
Рубель паперовий	2·49	2·50
100 марок німецких	117·—	117·50
Долар американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).